

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Viri quoque luctu insanientes, qui se aquis suffocarunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Pausanias in Atticis.

non expectare mortem, sed occupare. Qua de causa vel Poëta cecinerunt, eos prius in furorem actos, qui se ipsos in mare præcipites egerunt. Hinc Ilice Ibyci Lydij filia, in furorem, à Marte contempto, versa è scopulo sese fingitur misisse. Hinc Athamas Thebarum rex, furij agitatus, dum Learchum filium morti dedit, vxor quoque eius Ino Cadmi & Hermiones filia, dolore amens, cum altero filio Melicerta, de Moluride petra, in Megarensium finibus, sese in falsos fluctus sparsit. Sappho puella ex Lesbo insula, è Leucade Epiri promontorio se jecit, quod à Phaone mutuo non redamaretur. Anna Beli regis filia, post mortem sororis suæ

Ovid. lib. 4. Fastor.

Didonis, Carthaginem ab Iarba occupatam relinquens, ad Battum Melitæ insulæ regem nauigauit. Quo demum relicto, mare ingressa, ad Laurentum littus delata est; ibique ab Ænea cognita & hospitio suscepta, non sine mutui cum eo amoris suspicione, adeo ut in odium Lauiniæ veniret. Cuius insidias ut declinaret, se ipsam in Numycum fluuium præcipitem dedit. Iuturna quoque, Dauni filia, post interfectum ab Ænea Turnum fratrem, mœroris impatiens, in aquas & mortem insilijt. Alcinoë, vxor Polybi Corinthij, Xanthum Samium, relicto marito, secuta, pœnitentiâque cerita, in mari, se viuam sepelijt. Quin & Derceto, Semiramidis mater, cum filiam ex adulterio conceptam in desertis exposuisset, tandem facti & sceleris pœnitentiâ mentis impos, in lacu furorem & vitam extinxit.

Parthen. in Erot. cap. 27. Strabo li. 16.

in mari, se viuam sepelijt. Quin & Derceto, Semiramidis mater, cum filiam ex adulterio conceptam in desertis exposuisset, tandem facti & sceleris pœnitentiâ mentis impos, in lacu furorem & vitam extinxit.

VII.

Plutarch. in Theseo.

Fæminarum facilè delirantium, & extrema tentantium ista esse, aliquis dicet. Viri etiam à sensibus abeuntes fecère. Euenus Martis & Steropæ filius, ex Alcippe Oenomai filia, Marpissam susceperat filiam. Quam ab Aphareo, in chorea, rapram, quia comprehendere nequibat, in Lycormam Ætolia fluuium pronus iijt, ut citò, ac compediaria via, veniret ad Charontem. Refert idem, qui modò narratam necem, Plutarchus, Theseo in Cretam, ad Minotaurum interficiendum, nauiganti, Ægeum patrem eius, Athenarum regem præcepisse, ut, si, confecto monstro, incolumis rediret, ad lætitiæ argumentum, candidis vteretur velis; ut prospectantibus è portu amicis, superstitis vitæ fidem præstaret. Theseum tamen cepit obliuio mandati. Quapropter, cum atris iisdem, quibus abierat, remigraret velis, pater de filio desperans ex

alto

alto in mare se deturbavit, & aquis à se imposuit nomen, unde mare Ægeum nuncupatur. Complexus est rem eleganti carmine Catullus, cuius versus huc apponere placet.

*Ipse autem caca mentem caligine Theseus
Constitus, obliro dimisit pectore cuncta,
Qua mandata prius constanti mente tenebat:
Dulcia nec masto sustollens signa parenti,
Sospitem, & ereptum se ostendit visere portum.
Namq; ferunt, olim classi cum moenia Diva
Linqueret, & gnatum ventis concrederet Ægeus;
Talia complexum juveni mandata dedisse.
Gnate, mihi longâ jucundior vnice vitâ,
Gnate, ego quem in dubios cogor dimittere casus.
Reddite in extrema nuper mihi sine senectâ,
Quandoquidem fortuna mea, ac tua feruida virtus
Eripit inuito mihi te, cui languida nondum
Lumina sunt gnati carâ saturata figurâ:
Non ego te gaudens latanti pectore mittam,
Nec te ferre sinam fortuna signa secunda:
Sed primùm multas expromam mente querelas,
Canitiem terrâ, atque infuso puluere fodans:
Inde infecta vago suspendam linrea malo,
Nostros ut luctus, nostraq; incendia mentis
Carbasus obscurâ dicat ferrugine Ibera.
Quod tibi si sancti concesserit incola Itoni,
Qua nostrum genus, ac sedes defendere fretis
Annuit, ut tauri respergas sanguine dextram:
Tum verò facito, ut memori tibi condita corde
Hec vigeant mandata, nec vlla obliteret atas:
Ut, simul ac nostros inuisent lumina colles,
Funeſtam antemna deponant undiq; vestem,
Candidaque intorti sustollant vela rudentes,
Quam primùm cernens, ut latâ gaudia mente
Agnoscam, cùm te reducem fors prospera sisset.
Hec mandata prius constanti mente tenentem
Thesea, cen pulsa ventorum flamine nubes.*

Catull. de
Nuptiis Peleji
& Thetidoz

Aërium niuei montis liquere cacumen.
At pater, ut summâ prospectum ex arce petebat,
Anxia in assiduos absument lumina fletus,
Cum primum inflati conspexit lintea veli,
Præcipitem sese scopulorum è vertice jecit:
Amissum credens immitti Thesea fato.
Sic funesta domus ingressus tecta, paternâ
Morte ferox Theseus, qualem Minoidi luctum
Obtulerat mente immemori, talem ipse recepit.

VIII.

Quòd si hæc, tanquam à Poëtis narrata, in fabulis habentur, extant certiora. Nam Anius rex Thuscorum, quia filiam Saliâ à Cathéo adolescente raptam non potuit comprehendere, teste Plutarcho, in fluuium se furiosa mente egit; quem à suo nomine fecit appellari *Anienem*; ut mortis infamia, quamvis aquis inscripta, æternùm perseueraret. Andragathius quoq; classis præfectus, qui Gratianum Imp. perfidè sustulit, Maximo tyranno, à Theodosio, victo, ex desperatione, in fluuium se præcipitem dedit, malens natâre, quàm pendere. Laurentius Laurentianus Florentinus medicus, sanus simul & insanus, citra vllum corporis incommodum, citràque euidentem morbi causam, pro haustu minimè medico, in puteum se coniecit, auctore Cælio, & Crinito: qui ait, se auditorem eius aliquando fuisse. Maluit tamen in Lycæum, quàm in puteum sequi: non enim siciebat. Tali etiam morte se extinxit Petrus Leonius Astrologus excellens; si tamen ea in arte aliquis potest excellere, quæ alijs mentitur, sed neminem magis fallit, quàm scientem; immò pernicioso ignorantia generis, scire se putantem. Nec vetera repetere est opus. Mea ætate, tot memini, desperatione actos, sponte, in fluuios, & puteos cecidisse, ex omni hominum genere, ut pigeat numerum inire. Nec familiarum aut consanguineorum honor me finit nomina eorum loqui, qui exemplum essent maximè luculentum.

IX.

Vnius tamen non possum, vel sine nomine, mentionem omittere, qui, me puero, in ciuitate Imperiali celeberrima, cum & clericus esset, & dignitate Ecclesiastica maximè emereret, tamen absque habitu & tonsura, solebat quotidie, per augustiores vrbs plateas, & ante ædes maximatum, tanquam aliquis Curtius Romanus,